

Dosarul nr. 3ra-350/22
2-19184182-01-3ra-09042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. V. Dodon)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, G. Dașchevici, V. Negru)

ÎNCHEIERE

25 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată a lui Valeriu Guștiuc împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii cu privire la obligarea de a efectua controlul

împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Valeriu Guștiuc și menținută hotărârea din 8 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani

constată:

La 19 noiembrie 2019, Valeriu Guștiuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii cu privire la obligarea de a efectua controlul.

În motivarea acțiunii a invocat că a fost angajat la SRL „Horus” în funcția de energetician, în perioada de la 5 iulie 2017 până la 18 mai 2018.

A evidențiat că la 18 mai 2018 a fost eliberat nelegitim din funcția ocupată, fapt pentru care s-a adresat în instanța de judecată.

La 30 mai 2019, a depus la Inspectoratul de Stat al Muncii plângerea nr. G-603/19, prin care a solicitat efectuarea controlului la SRL „Horus” pentru a fi verificată respectarea evidenței materiale și contabile a bunurilor materiale, corectitudinea întocmirii actelor de inventariere a bunurilor, actelor de predare-primire.

Prin scrisoarea Inspectoratului de Stat al Muncii nr. G-603/19 din 12 iunie 2019, i-a fost refuzat în efectuarea controlului la SRL „Horus” din motiv că petiția nu poartă un caracter probatoriu.

A relatat că la 27 iunie 2019, s-a adresat către Inspectoratul de Stat al Muncii cu cererea prealabilă, conform art. 164 Cod administrativ, prin care a solicitat anularea refuzului nr. G-603/19 din 12 iunie 2019 în efectuarea controlului la SRL „Horus”.

Ulterior, la 30 octombrie 2019, a recepționat răspunsul datat cu 26 iulie 2019, prin care a fost respinsă cererea din motiv că nu poartă un caracter probatoriu privind încălcarea legislației muncii de către SRL „Horus”.

A invocat dezacordul cu refuzul menționat, deoarece la 18 mai 2018 a fost eliberat nelegitim din funcția ocupată în cadrul SRL „Horus”. S-a adresat către Inspectoratul de Stat al Muncii cu cererea privind verificarea respectării evidenței materiale și contabile a bunurilor materiale, corectitudinea întocmirii actelor de inventarierea bunurilor, actelor de predare-primire. Inspectoratul de Stat al Muncii a pus în sarcina lui prezentarea actelor la care nu mai are acces.

A precizat că SRL „Horus” a fost obiectul controalelor Inspectoratului, inclusiv la plângerile lui, în cadrul cărora au fost depistate mai multe încălcări, altele decât cele indicate în plângerea nr. G-603/19.

Acest fapt deja prezintă o bănuială rezonabilă privind posibilitatea încălcărilor în ce ține de respectarea evidenței materiale și contabile a bunurilor materiale, corectitudinea întocmirii actelor de inventariere a bunurilor, actelor de predare-primire.

A evidențiat reclamantul că, la angajarea la SRL „Horus”, nu a făcut inventarierea bunurilor care i-au fost transmise în gestiune, nefiind întocmit nici actul de predare-primire.

Totodată, a susținut că nu cunoaște dacă au fost semnate astfel de acte la eliberarea precedentului salariat din funcția de energetician.

Astfel, a menționat că obligația de a transmite bunuri materiale, în baza unor documente unice, reiese din prevederile art. 338 alin. (1) lit. b) Codul muncii.

Și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 338 alin. (1) lit. b), 341 Codul muncii, 5, 20, 189, 209 Cod administrativ, art. 9 și 11¹ din Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii nr. 140/10.05.2001.

A solicitat anularea refuzului Inspectoratului de Stat al Muncii nr. G-603/19 din 12 iunie 2019 privind efectuarea controlului la SRL „Horus”, constatarea încălcării obligației de examinare obiectivă a plângerii nr. G-603/19 din 30 mai 2019, obligarea Inspectoratului de Stat al Muncii să efectueze controlul la SRL „Horus” pentru a verifica respectarea evidenței materiale și contabile a bunurilor materiale, corectitudinea întocmirii actelor de inventariere a bunurilor, actelor de predare-primire, precum și încasarea din contul pârâtului a prejudiciului moral în mărime de 6 000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 10 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost atrasă în proces în calitate de terț SRL „Horus”.

Prin hotărârea din 8 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea depusă de Valeriu Guștiuc.

La 14 iunie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ, prin intermediul poștei electronice, Valeriu Guștiuc, reprezentat de

avocatul Alexei Croitor a depus apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe, iar la 15 octombrie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ, prin intermediul oficiului poștal, a fost prezentată motivarea apelului.

Prin decizia din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Valeriu Guștiuc și menținută hotărârea din 8 iunie 2021 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani.

În consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au ajuns la concluzia că nu sunt careva temeiuri care ar duce la anularea refuzului nr. G-603/19 din 12 iunie 2019, or pârâtul/intimat Inspectoratul de Stat al Muncii și-a exercitat dreptul discreționar în limitele legale prevăzute de Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii și Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător și conform scopului acordat prin lege, iar careva argumente ce ar duce la nulitatea acestuia nu au fost reținute.

Prima instanță și instanța de apel au reținut că potrivit obiectivelor și atribuțiilor Inspectoratului de Stat al Muncii, stipulate în art. 3 și 4 din Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii, cât și în Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, nu este prevăzută atribuția verificării evidenței materiale și contabile a bunurilor materiale, corectitudinea întocmirii actelor de inventariere a bunurilor, actelor de predare-primire în cadrul unei întreprinderi.

Astfel, Inspectoratul de Stat al Muncii efectuează controale inopinate, dar în strictă conformitate cu prevederile art. 19 din Legea nr. 131 din 8 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător.

Totodată, conform prevederilor Hotărârii de Guvern nr. 894 din 12 septembrie 2018 privind aplicarea prevederilor art. 19 din Legea nr. 131 din 8 iunie 2012, controalele în baza sesizărilor depuse la organele de control, precum și informațiile privind încălcarea legislației care au devenit cunoscute, se evaluează în baza analizei riscurilor.

Respectiv, pârâtul/intimat, analizând și sub acest aspect petiția reclamantului/apelant din 30 mai 2019, a considerat-o ca neprobată și analizând riscurile, a conchis ca imposibilă inițierea controlului inopinat.

Acest argument al intimatului instanța de apel l-a considerat întemeiat, or apelantul nu a argumentat și nici probat contrariul.

La 5 ianuarie 2022, Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor a depus recurs împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei cu anularea hotărârii primei instanțe și admiterea cererii de chemare în judecată.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au răspuns la argumentele invocate de el în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

Astfel, refuzul Inspectoratului de Stat al Muncii de a efectua controlul tematic la SRL „Horus” privind verificarea respectării evidenței materiale și contabile a bunurilor materiale, corectitudinea întocmirii actelor de inventariere a bunurilor, este unul neîntemeiat, contravine atribuțiilor Inspectoratului de Stat al Muncii stipulate

în art. 1 din Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii nr. 140/10.05.2001 și prevederilor art. 3, 4, 9 din legea menționată.

A remarcat că obligația nemijlocită a Inspectoratului de Stat al Muncii de a efectua controlul tematic la SRL „Horus” este prevăzută la art. 11¹ alin. (3) din Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii nr. 140/10.05.2001.

Această obligație este corelată cu nerespectarea de către SRL „Horus” a obligației de inventariere a bunurilor care se transmit în gestiunea salariatului, obligație care reiese din art. 338 Codul muncii.

La 14 aprilie 2022, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul de Stat al Muncii a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului depus de Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor.

Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție alte referințe nu au parvenit.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 21 decembrie 2021, în ședință publică.

Din materialele dosarului rezultă că la 5 ianuarie 2022, Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor a depus recurs împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 178-179).

Astfel, recursul depus de Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de

drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor.

În conformitate cu art. 230 și 246 Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Valeriu Guștiuc, reprezentat de avocatul Alexei Croitor se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu